

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 788. KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA. CSAK BERMÉNTES LEVELEKET FOGADUNK EL. ELŐFIZETÉSI DÍJ: Vidékre postán v. helyben házhoz hordva. Egy évre ... 40 kor. Egy negyedévre 10 kor. Egy félévre ... 20 kor. Egy hónapra 5 kor. 6 ft.

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR EÖTVÖS KÁROLY

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 706. HIRDETSEK ÉS NYILATKOZÁSOK KIADÓHIVATALA: Párisban főgymnáziumunk: John F. Jones & Co. 21 Rue de la Harpe, Montmartre.

Mai számunk főbb közleményei: Vészcselek: Alkotmányos átabóta. Zátanyon. Sall Köber ellen. A kormány nyilatkozata. Országgyűlés. (A képviselőház ülése.) A delegáció. A költségvetés póthitelek. A Combes-kabinet programja. Rectorválasztás az egyetemen. Mozgó képek. Maître Millerand. Crenathrix. A kaszinó affér. A bécsi lövészek eredménye. Közigazgatás: A sőr-ussora. Tárca: Tanódné öröksége Irt: G o t t i e r Lajos. Regény: A deszkák hősei Irt: Yvette Guilbert.

Alkotmányos átabóta.

Hátat fordítva szívesen mondtuk bucsút az eddigi delegációknak. Sőt a milyen udvariatlan hangulatban vagyunk irányában, azt izennék neki, hogy akkor lássuk újra, a mikor a hátközébe. Adott és viszonzott udvariasságokban ugyanis túlbő része volt ennek a jeles alkotmányos testületnek. Hogyan kell kormányhatalom és ellenőrző képviselő között benső, gyöngyözön viszonnyal fenntartani: ebbe meg mindig tökéletes minta-intézménynek bizonyul. Delegátusaink nagyon meg lehetnek magukkal elégedve, mert a kiknek a megelégedésére ökök szüjt feketek, bizonyára mindnyájan teljes háttérzetten gondolnak reájuk. Boldog Goluchowski, háromszor boldog Kriehammer! Ki gondolta volna, hogy egy megcsontodott vén osztrák katonára nézve oly könnyű és élvezetes feladat lehet a magyar delegáció előtt alkotmányos hadügyminisztert játszani? Már akármilyen bagariakéreg legyen is a viharezett katonalelken, lehetetlen, hogy el ne lágyult volna és zordon bajusza alól czuppantnos csókokat ne nyomna azokra a kedves magyar delegátusokra, a kik oly hamarosan megszavazták a tengersok milliót és azonfelül pezsgős poharral tel is köszöntötték.

Hát a mikor ezek a legfőbb kegyelmességek mind nagyon meg vannak elégedve a delegáció működésével, vajjon számba jöhet-e az is, hogy szerte az országban rongyos népmilliók ketségbeesve gondolnak a rémségeken fokozódó terhekre, melyek a delegációk szavazásaiól reájuk harulnak? Minek ez az alkalmatlankodás ilyen urí helyen? Hogy isten hírével elmentek, immár nem is kérjük a delegátusoktól újra számon azt, a mit ők évről-évre sablonszerűen, szokott működésük gépies rendje szerint elvégeztek. Mert tudjuk, merő sablon és lelketlen gyakorlat náluk az, hogy ágyukra, tarackokra és egyebekre szavaztak meg tömérdek

uj milliót, a minthogy meg fognak szavazni a jövő években még jóval többet is. Azt is csak merő sablonnak, gépies szokásnak vesszük már náluk, hogy a roppant áldozatok fejében a nemzeti ügynek, a néperdeknek soha semmi vívmányát nem tudják hazahozni. Még a tiltakozás a katonai kinszok ellen is csak az osztrák delegációtól tellett ki. Hiába, ők dolgukat másképp nem értik, csak mint a juhok, mikor a kolompós után ugyanabban a körben futkosnak. De van ezentul meg egy tér, a hol a legnagyobb megdöbbenéssel láttuk az idei delegáció szereplését. Az a tilos legelő, melyet a közös ügyek vidáman ugrándozó nyájától nemzeti színű korláttal választanak el. Egyszerre észre kell vennünk, hogy a folytonos ugrándozás közben szétrugták a határkört is. Akárhányszor megessik most, hogy a delegáció minden skrupulus nélkül lép át alkotmányos jogkörét. Valami hallatlan könnyelműséggel zavarják már össze az alkotmányos kompetenciákat, és csak egy-két lépéssel kell tovább taposnunk, hogy végkép is elmosódjanak azok a határvonalak, melyek a delegáció jogkörét az országgyűléstől elkülönítik, vagy a végrehajtó hatalom rendelkezését a parlamenti ellenőrzéssel szembeállítják.

Mit mondjunk például ahhoz, a mi a Szell-kormányzat alatt most már ismételtent megtörténik, ahhoz, hogy a delegáció megállapítja a közös kiadások összeget, mielőtt még a törvényes kvótaarany meg volna határozva? Ez a legvilágosabb törvénytörés, mert ellenkezéssel áll a 67-es kiegyezési törvény ketségtelen előírásával. De ellenkezik ez másrészt a törvényhozási felelősség legegyszerűbb logikájával is. Valóban bántulunk Szell Kálmán közjogi zsenialitásának tótágását, a mikor azt magyarázta, hogy a delegációnak csak az előterjesztett közös költségvetés *teteivel kell törődnie, elegendő az ebből folyó kvótaszerinti teherrésztől kizárása és törvénybe iktatása a magyar országgyűlés költségvetési jogkörébe tartozik. De azért talán a delegációnak mégis csak feltétlenül ismernie kell előbb azt a kvótaaranyat, melynek alapján ez a kizárás történik? Vagy csak buta, értelmetlen frázis volt-e az, a mikor gróf Andrássy Gyula mint a delegáció elnöke azt mondotta a királynak, hogy a delegációnak a nagy áldozatok megajánlásával azt a korlátot is szem előtt kell tartania, melyet az ország gazdasági hanyatlása eléje állít? Hát hogy tartsa szem előtt a delegátus ur ezt a korlátot, ha rá tökéletesen közömbös, hogy az ő szavazásaiól reánk háramló teher 30 vagy 35 vagy 40%-os kvóta szerint fog alakulni. Vagy nem teljes felforgatás-e az alkotmányos jogköröknek az, ha a delegáció

már megszavazta az új tarackokhoz szükségesnek mondott létszámemelésnek költségeit, holott a létszámemelésre vonatkozó törvényjavaslatot, mely a parlament legfőbb jogával kapcsolatos, még csak ezután fogják az országgyűlés elé terjeszteni! És ismét csodálunk Szell Kálmán közjogi zsenialitásának megbicsaklását, mert védelmezvén a „filius ante patrem“ eljárás helyességét, még azt az állítást is megkezdte, hogy jobbban felel meg a parlament tekintélyének, ha a delegáció költségmegszavazása előtte jár az intézmény törvényhozási megalkotásának. Ez a Deák-tanítvány-ság kezd valóban félelmet lenni, mert oly sánta lábón jár, mintha az osztrák Mefisztó tanította volna ki. „Heinrich, mir graut vor dir“ — mondjuk az aggódó Grechenhell. Te nem hiszel isten parancsában!

Pertse ezek után a legteljesebb alkotmányos megnyugtásnak kell vennünk, ha maga a juhnyáj bátor kolomposa gr. Tisza István a delegáció mentéséért azt hozza fel, hogy hiszen az egész hadi budgetre nézve sem áll másképpen a dolog, mert hiszen a jelenlegi védszervezet törvényes tíz évi tartama több évre lejárt, és az országgyűlés már csak a delegáció költségmegszavazása után szavazza meg a védtörvény egy évi provizoriátumát. Messze jutottunk bizony! De hát az következők-e belőle, hogy vakon tovább rohanna keresztelgőzölni az alkotmányos rend minden élő kötelezettségét? Mert az osztrák parlamentarizmus elzűlése több ízben megzavarta alkotmányunk kezelését, most magunk is segítsünk az alkotmányos jogokat fölforgatni, mint az egyszerű ember, ki az uristennek segíteni kívánt szőleje elpusztításában? Csak frissen rajta, hisz az osztrák delegáció már beleértotta magát a kiegyezési kérdések tárgyalásába, a nélkül, hogy ez a vakmerő kísérlet kellő visszautasításban ne vesztült volna.

De bizony itt meg kell állanunk! A delegáció a maga jogkörében meglehet az, a mit tett, lelkisimereit rajta. De alkotmányos jogkörének minden túllépését a magyar parlamentnek kötelessége lesz számon kérni. A zűrzavar elharapózását alkotmányos életünkben, kivált ha az csak a népjogok rovására megyen és az önkényhatalomnak veszedelmes réseket nyit, túrnunk teljességgel nem lehet. Tartsuk főképp szem előtt, hogy az alkotmányosság próbáin a forma fontossága egyenlő a lényegével. Ez volt épen Deák legerősebb tanítása

Budapest, június 10.

Gróf Széchenyi a királynál. A király ma délután hosszabb magánkihallgatáson fogadta gróf Széchenyi Gyulát, a személye körüli minisztert.

Az országgyűlés elnapolása. Napok óta egész komolyan beszélnek a politikai körökben arról az általunk is már említett hírről, hogy a képviselőház idei nyári szünete nem a képviselőház saját határozata szerint fog kialakulni, hanem a miniszterelnök királyi leirattal szándékozik elnapolni a Házat. A miniszterelnök a királyi elnapolással a kiegyezés válságos idejében biztosítani akarja magát ama váratlan, de azért igen könnyen bekövetkező esemény ellen, hogy husz képviselő felhívására összehívják a képviselőházat, a mely azután számon kérhető a miniszterelnöktől és a reszortminiszterektől a kiegyezés kérdésében elfoglalt álláspontjukat. Azt is említettük e hírnök kapcsán, hogy a kormányban az a terve nem lesz egykönnyen keresztülvihető, mert az ellenzék szembeálland a korona köntöse mögé húzódott miniszterelnökök és igen nagy nehézségeket fog a terv végrehajtásának útjába gördíteni. Mint már előre jeleztük, az ellenzék a kormányban e tervre ellen teljes erővel fog sikra szállani. Ebben a válságos időben lehetetlennek tartják azt, hogy az országgyűlés az egybehívás lehetősége nélkül hosszabb időre szüjjel menjen és épen ezért a legelső alkalommal interpelláció alakjában napirendre hozzák a kérdést és nyilatkozatra bírják a miniszterelnököt.

A Kultuszminiszter és a hittantatás. A Pol. Ert. jelenti: Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter elrendelte, hogy az állami népiskolákban a hittant feltétlenül magyarul kell tanítani. Csak az első és második osztályban engedni meg kivételesen a miniszter, hogy segítséggel használják az idegen nyelvet is, de csak akkor, ha a tanuló többsége idegen nyelvi. Szigorúan elrendelte továbbá a kultuszminiszter, hogy a hittant csak az iskolahelyiségben szabad tanítani. Ezért a cselekedeteit mi üdvözöljük a kultuszminiszter urat.

A kereskedelmiügyi államtitkár mandátuma. Szászregényből írják a Pol. Ert.-nek: Pozitív formában itt az a hír járja, hogy báró Kemény Akost, a szászregényi kerület országgyűlési képviselőjét legközelebb kinevezik Kis-Küküllő vármegye főispánjává. Az ekkép megválasztott kerületben azután gróf Wickenburg Márk kereskedelmiügyi államtitkár lépne fel.

Zátanyon.

(pd.) Rossz cikik lesz az a következő cikikely. Jól csak festő tudná azt megszerkeszteni.

Kelellene rajzolni az egyik sarokban Körbert, a másik kuczkóban Szell Kálmánt, közepen Goluchowski Agenort, a mint várnak és remegnek. Halálós verejték ül ki az arcukra, ha az ajtó kilincse nyikkan, ha hirtelen hátra lépnek, ha a nyakába kerülnek, ha a hirtelen jött szöke szöke, Németség, vagy Svájc, vagy Szerbia, vagy Olaszország, vagy Románia felmondta a kereskedelmi szerződését, és meg-

invitál benneteket, tárgyaljatok vele, mert kész a régi helyett új szerződést kötni.

Most lett csak igazgató a híres szálló-ige, hogy ez a monarchia: Monarchie auf Kündigung. Most függ csak igazán minden a felmondástól. A míg az volt a kérdés, hogy Ausztria részéről, vagy Magyarország részéről történik-e felmondás: addig csak megvöltünk valahogy; vagy csináltunk törvényvel vámszövetséget, vagy csináltunk az önálló vámterület jogi alapján szabad forgalmat, szóval: addig vidáman esavargattuk ki a jogi és gazdasági fogalmaknak a nyakát. No de most, most olyan tényezők kezében a felmondás joga, a kik nem értik a monarchiának rettentően kompikált közjogát. Most segits, uram isten.

A külföld a sorsunk wa.

Eljutottunk a két állam gazdasági kapcsolatának szomorú történetéhez odáig, hogy immár nem magunktól függ, vajjon fentartjuk-e a vámszövetséget vagy a szabad forgalmat, hanem függ azoktól az államoktól, a melyekkel kereskedelmi szerződéseink vannak. Németország akkor rohanhatja szét ezt a gazdasági kapcsolatot, a mikor neki tetszik.

Ha ugyan törvény a törvény. És ha komoly dolog e nemzetnek az a joga, hogy a viszonyosság megsértésének tekintse azt, ha a vámtarifát feloldja el nem készül. Eljutottunk odáig, hogy nem magunk vagyunk az urak a magunk házában, de mások. Az urak szerződéses viszonyban levő államok bármelyike egyszerűen rákényszeríthet bennünket a külön vámterületre.

Ha törvény a törvény. A Németországgal való tárgyalás megindult 1890 december 2-án; a szerződés-tervezet elkészült 1891 május 3-án, az aláírása pedig — újabb hosszús tárgyalások után — 1891 december 6-án történt. Az olaszokkal való tárgyalás 1891 augusztus 19-én indult meg — a mikor a német tervezet már készen volt; az olasz szerződés első olvasásával 1891 november 20-án készültünk el s a meghatalmazottak ezt is 1891 december 6-án írták alá.

A Svájcjal való bizottsági tárgyalások 1891 május 23-án indultak meg; augusztus 15-én e tárgyalásokat elhalasztották, november második felében újra megindították s a svájci szerződést is 1891 december 6-án írták alá.

Ezek a terminusok azt az időt mutatják, mely a bizottsági tárgyalás kezdetétől az aláírásig telt el. De hol van még az az idő, a mely a bizottsági tárgyalást megelőző diplomáciai akadozásokra kell; annak kijelentésére, hogy a két állam hajlandó újabb szerződést kötni; annak megállapítására, hogy hol tartassék meg a

Table with 2 columns: numbers and names. Includes entries like 12006, 14304, 14621, 15206, 16303, 17703, 17707, 18810, 18812, 18945, 19046, 19653, 18006, 18025, 18107, 18204, 18605, 18613, 18615, 18618, 18624, 18624, 18612, 20214, 20713, 20716, 21402, 21403, 21404, 21405, 21409, 21484, 23125, 23126, 23901, 23902, 16050, 17502, 23204, 25316, 28201, 19815, 22124, 23221, 23225, 23226, 23227, 23228, 23230, 23231, 23232, 23233, 23234, 23235, 23236, 23237, 23238, 23239, 23240, 23241, 23242, 23243, 23244, 23245, 23246, 23247, 23248, 23249, 23250, 23251, 23252, 23253, 23254, 23255, 23256, 23257, 23258, 23259, 23260, 23261, 23262, 23263, 23264, 23265, 23266, 23267, 23268, 23269, 23270, 23271, 23272, 23273, 23274, 23275, 23276, 23277, 23278, 23279, 23280, 23281, 23282, 23283, 23284, 23285, 23286, 23287, 23288, 23289, 23290, 23291, 23292, 23293, 23294, 23295, 23296, 23297, 23298, 23299, 23300.

Tanódné öröksége.

— Az Egyetértés eredeti tárcaja. — Irt: G o t t i e r Lajos.

I. Senki sem tudta, hogy mi van köztük. Pedig a világot sokat foglalkozott velük. Berkedy István már évek óta udvarolt a szép szalmaözvegynek, a ki tizenhét éves korában vált el az uratól. Tanódné olyan légius, filigrán teremtes, a kiről el lehetne hinni, hogy nem több husz évesnél. Pedig már jóval túl volt a harminczon, mikor egy szép napon értesíteték, hogy a volt ur meghalt. Régen elfeledett, kelletlen história volt az egész házasság, a melyre csak úgy gondolt néha vissza, mint valami rossz álomra. Nem értették meg egymást, s mindkettő hibás volt egy kicsit. A mikor elváltak, a gyerekkasszony jóformán azt sem tudta, hogy mit ir alá a közjegyzőnél. Pedig azzal az írással egy éves kis lányától lemondott örökre. A törvény a férjnek ítélte a gyermeket. Az elválás úgy történt, hogy az asszony tovább viselte a Tanódné nevet, mert nem akarta római katolikus hitét elhagyni. Nem mondhatni, hogy a szép asszony a volt ura halála valami különösen meggyötört volt. Annál nagyobb hatással volt rá az a kelletlen mellékkörülmény, hogy Tanódné halálával a nyakába szakadt egy tizenöt éves leány, a kit tizenhét év óta nem látott. Ez volt az urától az összes öröksége. A kicsi asszony ott állt a hintaszékben, százsor meg százsor elolvassa a tudósítást, a mikor Berkedy István belépett a kis szalomba. — Itt van, olvassa ezt. — És izgatottan nyújtotta át a levelet vendégének. Az csodálkozva nézett rá, s hogy átfutotta a sorokat, látta az asszony ketségbesését, hangos kacagásában tört ki. — Van azon mit nevetni! — és Tanódné ugy oda vágta a sarokba a félig kiszitt cigarettát, hogy csak úgy szikrázott bele. — Már hogy ne nevetnék... oh! nagy-leányos mama!... a mikor látom, hogy milyen vad örömmel várja a leányt. A férfi leült közel hozzá s a keze után nyúlt az asszonynak. — Hagyjon békét. — És idegesen rántotta el kezét.

A férfi megdördögelt szép szöke bajuszát. — Pedig most már több joggal nyulhatok a keze után, tudva, hogy özvegygyé lett. — Komolyan nézett a szemé közé. — Arról még ráérünk beszélni. Nagyobb gond nekem egyelőre az a leány. Berkedy szivarra gyujtott. — Hogy hívják a leányt? — Tudom is én!... Zsuzsika tán! — Vajjon milyen? Szöke-e vagy barna? Haszonlit magához? Tanódné ijesztő gyorsasággal himbálózott a hintaszékben. — A mikor utoljára láttam, egy éves volt s akkor nem igen hasonlított rá. Berkedy megosóvalta a fejét. — Javíthatatlan! Denikre a kilitásba helyezett késői „anyai örökök“ nagyon megzavarták Tanódné eddigi gondatlan életét.

II. Ott állt az udvarlójával svábhegyi nyaralójának a verandáján, a mikor egy gyászruhás szöke hölgy jelent meg a küszöbön. Tanódné felállt ültéből és kíváncsian mustarta végig a váratlan látogatót. Az zavartan forgatta napernyőjét kezében. — En Tanódné Zsuzsanna vagyok. — Oh! Zsuzsika!... És a kicsi asszony a vállára borult az érkezőnek. — Édes kis leányom! Te vagy?! Te! Te! — Össze meg öszecskölte az arczát. A „kis leány“, a ki egy fővel volt magasabb az édes anyjánál, némán tűrte az ömléngéseket. Aztán kíváncsian nézett a háttérben cigarettázó magyarrá. — Ez itt jó barátunk, Zsuzsika Berkedy István. A lány nyugodtan nézett végig az emberen, a ki könnyedén meghajolt előtte. Aztán kezét nyújtotta felé. A kis Tanódné anyai szíve megmozdult ennek a kifogástalan modoru, szép leánynak a láttára. Ez a ő leánya! Hiába, a vér nem válik vízzé. Berkedy rövid ideig maradt még, aztán tapintatosan magukra hagyta őket. Anya és leánya ketten uszonnáztak. Az asszony sokat kérdezősködött a leánnyal, a ki minden kérdésre nyugodtan, röviden felelt, inkább szemlélő és megfigyelő álláspontot foglalt el.

Aztán teljes otthoniassággal állt föl az asztalról és elszedte a terítéket. Mintha egész világlelétében itt lett volna idehaza. Az anyja sóhajta nézett végig nyulának, karsu alakján, melyen a fekete kasmér-ruha ideális érvényesült. — Olyan horihorgas, mint az édes apja volt... Egészen olyan... III. Másnap együtt sétáltak a köruton, hármán. A gyönyörű szép tavaszi napon csak úgy hullámzott a nép föl a alá. — Mama, igazán?... És Zsuzsika zavartan nézett Berkedyre. Ne haragudjál, hogy figyelmeztetek, de ne veszes olyan hangosan, mert az föltűnő, ut az utcán. — Látja, István! — a szép asszony komikus ketségbeséssel apellált a gavalérhoz. — Vén-ségemre milyen nevelőnt kaptam. — Hiszen tudja, ha őszinte akarok lenni — Berkedy mosolygva nézett rájok — ennek a nevelőnek talán igazja is van. — Kösönöm az őszinteséget. És Tanódné idegesen csukta be csipkés napernyőjét. — Az ilyen jelenetek napirenden voltak köztünk. Az a komoly, nyugodt modoru nagy leány határozottan imponált az ő széles modoru, örökké izgó-mozgó kicsi mamájának. Olyanok voltak egymás mellett, mint a tűz és a víz. De azért szerettek egymást. Kiki a maga módja szerint s ha nézeteltérés volt köztük, rendezen Berkedyhez apelláltak, a ki tiz eset közül kilencszer Zsuzsikának adott igazat, Tanódnéval szemben. — Nem is hiszem, hogy maga igazán szeret engem, Berkedy. — Szólt egy alkalommal Tanódné az ő régi lovagjához. — És miből következteti ezt? A férfi nyugodtan gyujtott szivarra. — Csak abból, hogy maga épen úgy, mint Zsuzsika, folyton leckézetnek és ezer hibát fedeznek fel bennem. — Az csak azért van, mert szeretjük. — Kösönöm az ilyen szeretetet. Berkedy kihajolt a veranda erkélyéről, mely alatt vidám kiránduló társaság haladt el. — Oh! a tanácsosok! — Tanódné egy pillanattal alatt áthajolt a korlátot és érdeklődően nézte a sétálókat. — De milyen lehetetlen színű bluz van annak a Klotildnak! Hogy lehet ilyen fölvenni?! — És ősszecsapva a két kezét, hangos nevetésben tört ki.

Berkedy visszafordult. Az ajtóban Zsuzsika állott összevont szemöldökkel. — De mama! az istentér! A fekete szalagos fehér piké-ruha hízlegősen simult karsu alakjához. — Kegyelem! Kegyelem! Tanódné tréfás reménytelen kulcsolta össze kezét s fejt hajtott Zsuzsika előtt. A másik perczen már a nyakába borult és össze-vissza csókolta a lány piruló két arczát. — Oh! Te kedves, okos fejem, te! Zsuzsika aig tudott szabadulni tőle. Berkedy belevegáta magát a hintaszékbe és szívből kacagott. A lenyugvó napuszor bekandikált a hedera levelei közt s mintha glóriával övezte volna a szép leány hamvas szöke haját... IV. Zsuzsika és Berkedy közt lassanként olyan félig pajtkodó, félig bizalmas viszony jött létre. A férfinak fogalma sem volt róla, hogy a lányra milyen veszedelmes az a játék. A leány pedig, az ő érintetlen, szűies lényével teljesen átadta magát annak az előtte eddig ösmeretlen gyönyörűségnek, a mit a Berkedyvel való nap-nap utáni érintkezés okozott neki. Ugy történt, hogy egyszer Berkedy és az özvegy közt heves jelenet játszódott le. A férfi végre tisztában akart lenni a helyzettel és határozott választ követelt az asszonytól. Hozzá meggyé feleségül, vagy nem? Az asszony pedig az ő szokott, szeszélyes elbizakodottságában röviden bánt vele. Sem igent, sem nemet nem mondott. Berkedy ingerülten, csaknem közsöntés nélkül távozott. Zsuzsika mitsem tudott az egészből. Másnap a férfi komoly elhatározással lépett át a Tanódné villa küszöbét. Hogy megállt a veranda küszöbén, Zsuzsika egyedül ült a hintaszékben, kezében könyvvel, a melyből nem olvast.

A férfi idegesen pödörte meg bajuszát. — Pedig nagyon szerettem volna beszélni vele. A leány csodálkozva nézett rá. — Komoly dologról van szó, a mely mindkettőnk sorsát örökre eldönti. Zsuzsika bipporis arccal sütötte le szemét. — És magát ez meglepné, Zsuzsika? Nem ösmeri szándékomat? A lány alig hallhatóan rebegte: — Kérem, ne siessen egy a dologgal. Várjunk még... Hiszen alig ösmerjük egymást. Berkedy aryan villámgyorsan futott át egy gondolattal. Ez a leány félreélt őt! S ez a félreéltésmé adott neki, Micsoda megoldás és micsoda boszu, azon a szeszélyes kaczer asszonyon!... A mint végig nézett ezen a piruló szép leányom, a ki olyan volt, mint az első, szűies szerelem allegóriája, szíve hevesen kezdett dobogni, s az elhatározás hamar kész volt lelkeben. — Zsuzsika! — és megfogta a lány kezét — föl tudnám-e maga találni velem a boldogságot? El tudnám-e szánni rá magát, hogy a feleségem legyem? A lány nem vonta vissza kezét. A férfi föl hajolt s forró ajkaival a fülét kereste... — Édes! Meglásd milyen boldoggá teszlek... A lány megborgozott. — Az ünneplés csöndét csak egy eltévedt méh döngéselése zavarta meg, mely ott repkedett a fejük felett.

A DESZKÁK HŐSEI.

REGÉNY. 23 Irt: YVETTE GUILBERT.

Mariol eltűnt. Blanche odalépett Fernandhoz s vigasztalón szölt hozzá: — Édesem, szerző kell? Anyit ismerek, hogy sok is. Mondok is mindjárt néhány kitűnő címet. Fernand levettette ezüstgombos azurkék szép frakkját, a mely küzdelembe vitte, és nem dicsőségre. Letette a frakkot, küzdelmeinek és szenvedéseinek, reményeinek és csalódásának tanuját. Oh, frakk, ragyogni fogsz, ha sikerei lesznek és nyomorúságos fércmunka leszel!

BANK. Anger bank vállalkozásaihoz... 48066

KIS HIRDETÉSEK

Eszen hirdetői rovataiban minden szöveg... TELEFON 706.

Eszen hirdetői rovataiban minden szöveg... TELEFON 706.

Bérmentes levelező lapok kis hirdetések

A hirdető közönség kényelmére... Bérmentes levelező lapok kis hirdetések...

Rádány Irma József-körút 2. sz. Várdai Teréz Kerespesti 29. sz. Grünhut Már Baross-ter 20. szám.

Antonovics Emma VI. Andrássy-út 46. sz. Öv. Visy Imréné V. Alkotmány-utca 16. sz.

Margit. Születésnap megemlékezés gyönyörű nem alkalmas... Hasonlított az új pénz-szekerények...

Szép nyári lakás, mely all két szoba, konyha, előszoba és verandából... Előkelő urházhoz...

Kitüntetések. 14 éremmel 24 év óta kitüntetés... Werdnig-fogyóvétel...

Hirdetmény. Magyar királyi államvasutak... Zalogházban...

Lubló-gyógyfürdő. Szénsavas, vasas- és mörftürdők. Vannak források, föléjük csak szénavas...

Figyelem! mielőtt ruhát veszi! MESÉS OLSÓ ÁRAK! férfi ruha-végeladás Károly-körút 16. szám.

Diesel-féle HŐ-ERŐGÉPEK szabadalm. A nyereség tökéletesen és tisztán... villamos világítási telepek és váltakozó terheléssel járó üzemek

Üzlet-átvétel. Tisztelettel van szerencsém a r. érdemi közönségnek... VIII., Gyöngyösy-utca 4. sz.

Dr. FÜREDI. Minden titkos betegséget. a nem és bőrbetegségek előfősen ismert specialista...

Dr. KAJDACSY. Titkos betegségeket. a legelhanyagoltabb és legidősebb gyógyfolyást...

Butor. részletfizetésre vagy meghatározott időre szűk árak és legkedvezőbb fizetési feltételekkel...

Varga Ignác. Budapest. IV., Koronaherceg-ú. 2. Kigőrtér sarkán butor raktárban.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Zalogházban. levő arany és ezüstmennyiség... Alkalmazni ajándékok eladók 13 latos ezüst...

Magyar kereskedők könyvtára. Szerkesztő Dr. Schenk Béla.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

Magyar királyi államvasutak. Budapest, Váci-utca 15. Blum Sándor.

1902. SZERDA. BUDAPEST. TELEFON 706. Eszen hirdetői rovataiban minden szöveg...